

Handelingen 21:1-14

- 1 Nadat we ons met moeite van hen hadden losgemaakt, kozen we zee en zetten rechtstreeks koers naar Kos. De dag daarop bereikten we Rhodos, en van daar voeren we naar Patara.
- 2 Daar vonden we een schip dat de oversteek naar Fenicië zou maken. We gingen aan boord en voeren weg.
- 3 We kregen Cyprus in zicht, maar lieten het links liggen en zeilden verder naar Syrië, waar we de haven van Tyrus binnenliepen. Daar moest het schip zijn lading lossen.
- 4 We gingen op zoek naar de leerlingen en bleven een week bij hen. Geïnspireerd door de Geest zeiden ze tegen Paulus dat hij niet moest doorreizen naar Jeruzalem.
- 5 Maar toen ons oponthoud ten einde liep, vertrokken we weer, uitgeleide gedaan door alle leerlingen met hun vrouwen en kinderen. We gingen de stad uit en knielden samen neer op het strand om te bidden.
- 6 Toen namen we afscheid van elkaar. Wij gingen aan boord van het schip en de leerlingen keerden terug naar huis.
- 7 Vanuit Tyrus kwamen we in Ptolemaïs aan, waar we onze zeereis beëindigden. We begroetten de broeders en zusters en bleven één dag bij hen.
- 8 ¶ De volgende dag vertrokken we weer en gingen op weg naar Caesarea. Daar vonden we onderdak bij Filippus, een verkondiger van het evangelie en een van de zeven wijze mannen.
- 9 Hij had vier ongetrouwde dochters, die de gave van de profetie bezaten.
- 10 Na enkele dagen kwam er een profeet uit Judea, die Agabus heette.
- 11 Hij zocht ons op, pakte Paulus' gordel en bond daarmee zijn eigen handen en voeten vast. Toen zei hij: 'Dit zegt de heilige Geest: "Zo zal de man van wie deze gordel is, worden vastgebonden door de Joden in Jeruzalem, die hem aan de heidenen zullen uitleveren."' "
- 12 Toen we dit hoorden, drongen wij en de gelovigen van Caesarea er bij Paulus op aan om niet naar Jeruzalem te reizen.
- 13 Maar Paulus antwoordde: 'Waarom proberen jullie me door je tranen te vermurwen? Ik ben niet alleen bereid me in Jeruzalem gevangen te laten nemen, maar ook om er te sterven omwille van de naam van de Heer Jezus.'
- 14 Omdat hij zich niet liet overreden, deden we er het zwijgen toe en zeiden alleen nog: 'Laat gebeuren wat de Heer wil.'

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Denkt u wel eens na over wat u vandaag of morgen allemaal kan overkomen en wat je allemaal te wachten staat?

Ik denk: in de regel staan we er niet zo bij stil- omdat je anders geen leven hebt.

In crisismomenten komt dat besef wel boven -je voelt je heel afhankelijk-

En bij het maken van belangrijke keuzes ook: we overwegen dan de consequenties en vragen we ons af wat we allemaal op onze hals halen.

Christen zijn is eigenlijk ook een keuze met ver reikende gevolgen.

Dat wordt niet altijd zo beleefd.

In de 19^e eeuw noemde iemand de doop het toegangskaartje voor de Europese samenleving, m.a.w. gedoopt worden hangt samen met voorrechten.

Welnu: ik kan u vertellen dat dat voor heel wat christenen nu wat anders ligt.

In veel landen van het Midden-Oosten -als je daar christen bent- heb je het al niet makkelijk, maar als je christen wordt dan lig je er uit en ben je je leven niet zeker.

In Indonesië zal dat in bepaalde regio's niet anders zijn.

Ik weet nog goed toen in mijn vorige gemeente Burgh-Haamstede 2 moslims werden gedoopt uit het asielzoekerscentrum, een kunstenaar en ex-bokskampioen van Teheran.

Dat gaf al heel wat onrust onder de (moslim)bewoners.

En nu beleven we vanmorgen dat een gezin een niet vanzelfsprekende stap gaat maken.

Hoe ze ertoe kwamen vernamen we en ook hoe ze op hun doel af koersen.

Het is nogal wat!

Maar de stap die zij zetten heeft alles te maken met het feit dat God Zelf hun leven is binnengestapt op een voor hen verrassende manier, een wijze die ze een tijd terug niet zo voor mogelijk hielden.

En toen ze het naar buiten brachten zullen sommigen wel hebben gedacht: ach dat gaat wel over, of die zijn echt gek, of jongen, meisje, denk om je kinderen, je inkomen

En misschien zullen ze dat zelf ook wel eens gedacht hebben

Het is dan wel eens goed om jezelf te spiegelen aan, te herkennen in en te laten bemoedigen door de weg en de koers die de apostel Paulus volgde en dat was weer de weg van Jezus Christus.

We lazen dat ook Paulus geen heirbaan had op weg naar zijn doel, richting Jeruzalem.

Daar hing hem van alles boven het hoofd en dus zeiden de mensen: niet doen! maar hij was niet van zijn route af te brengen.

En dat heb ik een beetje ervaren bij Chrisjan en Marieke: ze zijn er niet van af te brengen, van hun weg naar het doel.

Welk kompas wordt daarbij gebruikt?

En wat betekent dat voor ons?

Want het maakt ook wat bij jezelf los: wie ben ik als christen?

Volg ik misschien te veel mijn eigen verlangens en moet ik dan ook geroepen worden en gaat dat op eenzelfde manier...?

Paulus wist zich geroepen naar Jeruzalem.

Hij had zich net losgemaakt (gescheurd) van de gemeente, de kerkenraad van Efeze, een heel emotioneel afscheid. Onder tranen.

Dat zullen Chrisjan en Marieke straks ook doen: afscheid nemen van de gemeente, van de kerkenraad en dat zal niet zonder emoties gaan.

Maar moet je eens kijken wat er dan gebeurt!!!

Alles gaat tegenwerken, iedereen gaat tegenspreken.

Hij kom in Tyrus aan en daar waarschuwen leerlingen hem dat hij niet moest doorreizen en dat zeiden ze geïnspireerd door de Geest.

En even later in Ceasarea in het huis van Filippus, verkondiger van het evangelie, komt er nog een profeet Agabus die door een tekenhandeling laat zien wat Paulus allemaal in Jeruzalem boven het hoofd hing.

Hij nam Paulus' gordel, bond daarmee zijn eigen handen en voeten vast en zei: dit gaat er gebeuren met jou, je wordt gebonden en uitgeleverd.

En weer even later lezen we dat de mensen uit Ceasarea en de metzgezellen van Paulus, waaronder Lucas hem ook gingen afraden om zijn weg te vervolgen.

Dus Paulus stuit op een storm van tegenspraak en tegenwerking, niet van vijanden, maar van gemeenteleden.

Chrisjan en Marieke: jullie moeten niet gaan; blijf in Oude Tonge, daar kunnen je kinderen naar school, ga niet naar dat land met al die moslims die je het leven moeilijk maken...

Je hebt nog geen visum: is dat niet een teken dat je er niet heen moet?

Kunt u zich de verwarring voorstellen?

Dat ontmoeten veel mensen in de zending, Paulus voorop.

Maar is de tegenspraak die Paulus ontmoette aanleiding geweest om te zeggen: het ziet er naar uit dat de buienradar voor Jeruzalem zwaar weer aangeeft, onheil aangeeft, dus ik blijf zitten waar ik zit?

Stel nu eens dat wij zouden zeggen: het ziet er naar uit dat christen-zijn vandaag niet zo in is, dat het je weinig oplevert en voordeel brengt ... dus...Ik neem liever het zekere voor het onzekere, dus ik blijf maar wat ik ben en waar ik ben en kom nooit van mijn plaats af, ga nooit een grens over.

De apostel Paulus leert ons vanmorgen om vasthoudend te zijn aan zijn roeping

Hoe kwam hij aan zijn vastbeslotenheid om op Jeruzalem af te koersen en hoe komen deze twee mensen vanmorgen aan hun vastbeslotenheid naar Java te gaan?

Hoe komt u tot keuzes die met het koninkrijk van God te maken hebben zodat je laat gebeuren wat de Heer wil?

Paulus had een ander kompas dan zijn omgeving, dan veel van zijn gemeenteleden.

Paulus liet dus niet de omstandigheden de baas zijn.

Steeds was er weer die stem: Paulus ga niet, overdenk de consequenties, weet wat je overkomt...

En Paulus deed iets waarvoor uitsluitend tegenargumenten zijn te bedenken

En daarom wordt de vraag steeds intrigerender: hoe werd de koers op de wil van God duidelijk voor Paulus?

Hoe laten wij gebeuren wat God wil?

Wel het antwoord van Paulus is radicaal, hij zegt tegen al die stemmen: 'waarom proberen jullie mij door je tranen te vermurwen! Ik ben niet alleen bereid me in Jeruzalem gevangen te laten nemen, maar ook om er te sterven omwille van de naam van de Heer Jezus'

Het geheim van het antwoord zit in de woorden: omwille van de naam van de Heer Jezus

De naam van de Heer Jezus was in al Paulus' keuzes het doel en ook het motief.

Eigenlijk moet je je dat zo voorstellen.

Paulus is zich af gaan vragen, als ik de naam van de Heer Jezus boven al die stemmen schrijf waar klinkt dan de grootste harmonie?

Het is net alsof Paulus twee rijtjes aan het maken was: veilig in Efeze blijven met de naam van Jezus erboven; veilig in Tyrus blijven met de naam van Jezus erboven; veilig in Caesarea blijven met de naam van Jezus er boven; of koers zetten naar Jeruzalem met de naam van Jezus er boven.

Waar rijmt het en waar rammelt het het meest? Zal hij zich af hebben gevraagd.

Paulus zal hebben gedacht: het was toch Jezus die die moeilijke weg al is gegaan naar Jeruzalem, omwille van ons?

Moet ik dan ook niet die weg gaan? zal Paulus hebben gedacht.

Misschien hebben Chrisjan en Marieke niet van die rijtjes gemaakt van Oude Tonge, Dirksland, Zeeland, Betuwe, maar voor hen is wel de vraag gekomen: wat wordt er van mij verwacht, waartoe word ik gedrongen, waar kan God mij het beste gebruiken, waar en op welke plaats rijmt de naam van de Heer Jezus het beste?

In elk geval: ze kwamen op Java uit.

Hoe ze daartoe gekomen zijn: een kwestie van luisteren, van openstaan, van gehoor geven geweest.

En zij hebben op die weg aanwijzingen gekregen, die ons hebben verrast en ontroerd.

En wij, wij kunnen daar respect voor hebben voor deze ongewone keuze.

De keuze niet van een succesvol leven, maar wel van een vruchtbaar leven.

De keuze, niet van de gemakkelijkste weg, maar wel de meest gezegende weg van Jezus.

Dank jullie wel, zeggen we, want jullie keuze roept bij ons de vraag op wat bij ons prioriteit heeft.

Is dat alleen maar de vraag: hoe kan ik mezelf bedruipen, of: wat zal mij overkomen, of: wat zullen ze ervan zeggen?

Of vragen we ons af: wat wordt van mij verwacht, koers ik op de wil van God, wat is de weg van Jezus?

Nee, we worden niet allemaal naar Java gezonden, we moeten ook niet allemaal evangelist worden.

Je moet het verschil tussen opdracht en gaven goed uit elkaar houden.

Iedereen heeft de opdracht het evangelie gestalte te geven, maar niet iedereen heeft de gave om evangelist te zijn.

Maar de mensen die evangelist zijn bepalen ons allemaal bij de vraag wat en wie prioriteit heeft.

Of we Gods koninkrijk wel zoeken.

Na het noemen van de naam van de Heer Jezus -lees ik in Handelingen- hielden alle anderen zich stil vanwege diep respect en stil ontzag en ze zeiden: laat gebeuren wat de Heer wil.

Na de 'naam' klinkt het 'uw wil geschiede'.

Hoe luidt het Onze Vader ook al weer: Uw Naam worde geheiligd, uw koninkrijk komen, Uw wil geschiede....

Misschien hadden ze het onze Vader gebeden en kwamen ze erachter, dat als iemand handelt in de naam van de Heer, dat dan ook Zijn wil maar moet worden gedaan.

Laat gebeuren wat de Heer wil...

En wat kunnen we anders doen dan ons stil te houden zoals de gemeente van Ceasarea.

Eens was de Moabitische Ruth vastbesloten om met haar schoonmoeder mee te gaan en zei: uw volk is mijn God en uw God is mijn God.

En dan staat er: toen Naomi vastbesloten was met haar mee te gaan, hield zij op tot haar te spreken.

Vol ontzag was zij, vol ontzag waren de mensen in Caesarea voor de roeping van Paulus en met eerbied luisteren wij naar de stem van God die nu twee mensen op weg wil laten gaan, koersend op de wil van God.

Vol ontzag zijn wij voor onze God, die in Jezus Christus zijn weg naar hen heeft gebaad.

Moge Hij hen en ons bemoedigen op de weg door het leven.

Laat gebeuren wat de Heer wil.

AMEN